



Agnas Brothers - Konrad, Mauritz, Kasper och Max - gav tillsammans med sin sjungande kusin Stina tydliga bevis på att jazzen lever och utvecklas när de inledde höstens Glad Jazz-serie i Enköping.

FOTO: LARS WALL

Ung jazz på väg inledde hösten

ENKÖPING (EP)

I söndags inledde Enköpings Musikklubb höstens Glad Söndags-Jazz i Västerledskyrkan med det unga familjebandet Agnas Brothers, fyra bröder i åldrarna 13-20 år.

Tillsammans med sin kusin, sångerskan Stina Agnas, bjöd de på en spännande utflykt i gränslandet mellan jazz, rock och visa.

Klassiska jazzlåtar presenterades i nya dräkter och blandades med gruppens eget material – allt framfört med en förbluffande musikalisk mognad och instrumentskicklighet.

Agnas Brothers består av Kasper, 18 år, på gitarr, 13-åriga Max på piano, 15-åriga Mauritz på bas, samt trummisen Konrad, 20 år. Dessutom medverkade deras kusin Stina Agnas, 29 år.

Välutbildade

Redan i inledningslåten Sweet and lovely visade musikerna att de, trots sin ringa ålder, är musikaliskt välutbildade – ännu inte färdiga men på väg mot något fint. Samtliga utom Max, som går i grundskolan, studerar musik på Musikhögskolan och Södra Latins musiklinje i Stockholm. Med mera scenvana och rutin kommer ett säkrare och svängigare utspel.

Särskilt imponerades jag av Stinas fina scatsång. Hon behandlar sin röst som ett välklingande instrument och vågade sjunga ut i harmoniskt avancerade tonslingor.

Bland solisterna vann unge Max publikens förtjusning med sitt energiska och fantasifulla spel.

Skäggiga damen

Gruppen blandade standards som My one and only



Unge Max väckte publikens förtjusning med sitt energiska och fantasifulla spel.



Stina - här uppbackad av basisten Mauritz - imponerade med fin scatsång.

love, Moon River och Everythng I love, med modernare alster, exempelvis Thelonius Monks We See och Keith Jarrets Spiral Dance. Dessutom bidrog Kasper med tre intressanta kompositioner: The Fabular, Skäggiga damen och Ribito, som kanske skulle ha vunnit på att kortas ner och koncentreras något.

Alla låtar hade originella och underfundiga arrangemang – ibland kanske väl så harmoniskt avancerade – och visst hördes det att ungdomarna spelat mycket tillsammans.

Som extranummer bjöd gruppen på en rivig version av Joe Hendersons blues Isotope.

Ständigt flöde

Det sägs att jazzen är på utdöende. Visserligen blir den lyssnande publiken allt äldre och fåtaligare. Men vad gäller de utövande musikanterna kommer det ett ständigt flöde av nya unga talanger.

Söndagens konsert var ett bra bevis för detta. Jazzen lever och utvecklas. Vagar vi utvecklas med den?

Håkan Wall